

Rager (R. V.) stillede det Spørgsmaal, hvorfor nu Arbejderne skulde være de første til at mærke, at der bremses, og besvarede det med, at det var nødvendigt at begynde dér. Men det maatte da være naturligt, at man samtidig — som det ogsaa var sket gennem det foreliggende Kompleks — søgte i videst muligt Omfang at holde dem skadesløse paa anden Vis og lade ogsaa de Dele af Samfundet, som ikke mærker Nedgang i Indtægterne, hvis det offentlige ikke griber ind, faa Lov til at mærke, hvad der sker. Hvis Det radikale Venstre skulde have skrevet disse Lovforslag, var et og andet blevet anderledes, men Partiet følte sig bundet til Forslagene og troede, at der i dem var mangt og meget, som vilde blive til Gavn for Samfundet, og at man var kommet saa nær det rigtige, som det havde været muligt.

Valdemar Thomsen (B.) saa een stor Fiasko baade i de mellem Partiernes førte Forhandlinger og det foreliggende Resultat: Man var enedes om ved Lov at ophæve en Overenskomst, der aldrig burde have set Dagens Lys, og som en Erstatning for det Samfundssind, Fagforeningerne derved blev tvunget til at vise, betaltes der dem 20 Mill. Kr. kontant, og desuden oprettedes en Krisefond til Støtte for Beskæftigelsen paa 100 Mill. Kr. Taleren protesterede mod den Udtalelse af Statsministeren, at de, der ikke vilde deltage i den Samling, der nu var lagt op til, ikke kunde ledes af danske Interesser, og vendte sig tillige mod den Betragtning, at det næsten udelukkende var Begivenhederne den 9. April, der havde medført de bestaaende økonomiske Vanskeligheder; Regeringens uforsvarlige økonomiske Politik i Forbindelse med Englands haardhændede Nedsækering af Priser og Kontingenter havde forud for den 9. April medført en katastrofal Udvikling, der uden en 9. April vilde have ført til fuldstændig økonomisk Sammenbrud for Landet. — Knud Kristensen havde givet Udtryk for det helt rigtige i sin Tale om Fremtidens økonomiske Opgaver, men det var nedslaaende at se de Konklusioner, Venstre drog af sine Præmisser. Det foreliggende Lovforslag var ikke forment saaledes, at Lønningerne kom til at staa i Forhold til Produktionens Størrelse og Landets Eksportindtægter. Opgaven maatte nu være at faa tilstrækkelig Afsætning for vor Eksport og fuld Markedspris for vore Landbrugsprodukter paa det tyske Marked; en Prisforhøjelse for Landbrugets Produkter vilde være Forudsætningen for en Udvikling i Retning af et højere Lønniveau. Medens et tidssvarende økonomisk Program maatte indeholde Bestemmelser til effektiv Løsning af Problemet om det rette Forhold mellem Lønninger og Produktionspriser samt en dybtgaaende Rentesaenkning og Tilpasning af Statens Udgiftsbudget efter Skatteevnen, maatte de foreliggende Forslag